NATIONEN MENER · ONSDAG 13·01·10

Høyre og personvernet

Den rødgrønne regjeringen er splittet i synet på EUs datalagringsdirektiv. I Soria Moria er de enige om å om å være uenige. Ap vil innføre direktivet, mens Sp og SV er mot. Nå har regjeringen likevel sendt ut et felles høringsbrev. Svarfristen er tre måneder. Det går mot en vårsesjon med het datalagringsdebatt.

KrF, Venstre og Frp går også mot. Ap trenger minst ti stemmer fra Høyre for å kunne innføre direktivet. Også Høyre er splittet. Mange profilerte Høyrepolitikere er motstandere av å innføre direktivet. Også en rekke lokallag og fylkeslag i Høyre har gjort vedtak med krav om veto.

I går varslet Høyre-leder Erna Solberg at hun sier ja, men med forbehold om bedre personvern.

Ap har også lagt inn krav om bedre personvern og strengere rutiner. Ap og Høyre driver nå et ping-pong-spill for å framstå som mest personvernvennlig. Dette viser hvordan begge partiene strever i denne saken. De vil så gjerne tekkes den folkelige motstanden mot datalagring, men de vil også så gjerne si ja til alt som kommer fra EU.

Saken avgjøres av hvor mange i Høyre som våger å stemme mot partiledelsens anbefaling. Et parti som ellers er opptatt av å verne om privatlivets fred, bør lytte til Ketil Lund, som ledet kommisjonen som gransket de hemmelige tjenester i Norge. Han mener at å gjøre direktivet til norsk rett er «uhyre skummelt og representerer en aggressiv overvåkning vi til nå ikke har kjent til.»

Lund, som nå leder Den internasjonale juristkommisjonen ICJ, sier videre til Aftenposten: «Dette er en ekspropriering – en invadering – av privatlivet og må absolutt ikke bli gjeldende rett. Vi må si nei til en generell overvåkning av hele befolkningen.»

Dette er sterke ord fra han som avkledde de hemmelige tjenester i Lund-kommisjonen. Han advarer om at de skjerpede kravene fra justisministeren langt på vei ikke vil gjelde for Politiets sikkerhetstjeneste PST.

Nå er det bare å håpe at mange nok i Høyre ivaretar partiets tradisjoner som personvernets parti, og går mot datalagringsdirektivet.

Oppsummert

Splittet
1 Regjeringen har sendt datalagringsdirektivet på høring.

Veto
2 Saken avgjøres av hvor mange i Høyre som våger å stemme mot partiledelsens anbefaling.

Personvern
3 Ketil Lund advarer mot overvåkning av befolkningen.

Free range milk

DAGENS GJEST

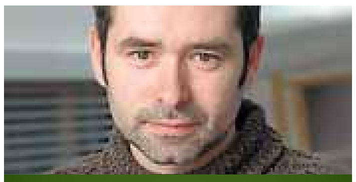

Bjørn Egil Flø

Bjørn Egil Flø, forskar ved Norsk senter for bygdeforskning

Det ligg ein søknad på kontorpulten åt miljøvernkonsulenten i Canterbury distrikt på New Zealand, om å få bygge eit mjølkebruk til 450 millionar norske kroner. Dei skrur opp tempoet no, Kiwiane. Ein veksande asiamarknad har gitt dei von, von om eit landbruk som kan svare ein halv milliard i investeringar.

Sidan finansminister Roger Douglas held sin «solnedgangstale» i 1985, har den New Zealandske bonden skrudd opp farta på tredemølla eitt trinn for kvar dag. The High Country Farmer, frontmarkøren for den New Zealandske identitet, har plassert seg i tet for verdas ull-, hjort-, kveg- og fruktproduksjon. Heilt til for femten år sidan var mjølkeproduksjon som ein kuriositet å rekne, men i takt med ein asiamarknad stadig svoltnare på mjølkeprotein har mjølkesektoren vakse fram som den økonomisk mest løfterike.

Men det bryt med forteljinga om det reine og miljøvennlege landbruket, ei forteljing som eit enno samla New Zealandsk landbruksmiljø har bygt opp gjennom mange år. Ein marknadsretta miljøprofil perfekt tilpassa krava frå matvareindustrien i Europa. Kiwiane har vore fleksible og tilpassa seg langt raskare til industriens skiftande standardkrav enn nokon annan bonde i verda. Medan amerikanarar og europearar høvesvis ignorerte eller protesterte mot sertifiseringskrava og satsa på å vinne tid til å omstille seg, snudde Kiwiane seg på hælen og innfridd månadsvis før konkurrentane. Dei plukka marknaden framfor augo åt demonstrerande franske bønder og bonusen fekk dei utbetalt i eit stadig reinare landbruk for kvart år som gjekk.

Men den omfattande overgangen til mjølk skaper uro. Mjølkeproduksjon representerar den største miljøutfordringa for New Zealandsk landbruk. Intensiviteten er mange gongar høgre enn anna husdyrproduksjon og dei tre siste åras turkesumrar har retta merksemda på dei enorme vassmengdene produksjonen krev. Likevel ber mjølk på den største lovnaden for Kiwibonden.

Det starta i haust, taktomslaget i omdanninga av New Zealands landbruk. I september melde Otago Daily Times om fem selskap som ville etablere seg i McKenzie Country i Nord Otago. Ein ting var at søknaden galdt totalt 22.530 mjølkekyr, meir urovekkande var det at produksjonen skulle skje innandørs i det me her heime kallar lausdriftsfjøs og som der vert omtala som «european style cubicle stables». «Det representerer steget inn i industrilandbruket for New Zealand», seier Russel Norman i partiet Dei Grøne. Leiaren for reiselivsnæringa i McKenzie Country kallar det «galskap» og hevdar det vil skade reiselivsnæringa i heile landet. Endatil talsmannen for meierigiganten Fonterra uttrykker uro; det vil «skade renommeet åt meierisektoren både nasjonalt og internasjonalt».

Me har nok berre sett starten på det heile, statsminister John Kay og landbruksminister David Carter innrømmer begge at; «... så lenge dei kan dokumentere at dei har ressurstilgong nok til den planlagde produksjonen og miljøkrava er tilfredsstilt er det lite me kan gjere».

Medan politikarane toar sine hender tikkar søknadane inn frå risikovillige bønder som vil prøve lukka på Sørøyas High Country i blind tru på blårussen sine lovnadar. Andre tenker som Simon Williamson; «Alle som har drive jorda her i distriktet veit at dette ikkje går. Dei anar ikkje kva dei gir seg ut på... dei kjem ikkje frå distriktet her, dei har ikkje eingong slektskap hit», seier han før han til slutt slår fast at; «McKenzie Country is not dairy country!»

FLEKSIBLE
«Kiwiane har vore fleksible og tilpassa seg langt raskare industriens skiftande standardkrav enn nokon annan bonde i verda.»

SAGT

av andre

Høyre: Førte lesevansker til at Erna Solberg tok til høyre?
FOTO: SCANPIX

Blått valg
* «Jeg ble irritert over meg selv over alle de røde strekene».
Dyslektikeren Erna Solberg gir i Dagbladet et mulig svar på hvorfor karrieren endte opp i det blå.

Sluttpakker I
* «Store mediehus har i 2008 og 2009 gitt ansatte sluttpakker og gavepensjoner for rundt 760 millioner kroner.»
Nyhet i Dagens Næringsliv. Men til gjengjeld trenger ikke mediehusene kaste bort penger på dyrt gavepapir på sluttpakkene – avispapiret bør jo holde.

Sluttpakker II
* «De 760 millionene kunne vært brukt på andre ting som hadde vært mye viktigere for bedriftene i en kritisk fase».
Som for eksempel på å lønne medarbeidere, Aftenposten-direktør Kristin Skogen Lund?

EØS-utvalg I
* «EØS-avtalen er udemokratisk, men slitesterkt som et kjærlighetsløst ekteskap, der ingen av partene orker belastningen ved et brudd».
Kommentator Kjetil Wiedswang i Dagens Næringsliv.

EØS-utvalg II
* «For en gangs skyld må vi si oss enige med avisen Nationen som låner forfatteren Nils Kjærs ord i sin karakteristikk av EØS-utvalget: 'Et hårfint kompromiss mellom nesten noe – og absolutt ingen ting'.»
Raus leder i Verdens Gang.

PFU

Nationen arbeider etter Vær varsom-plaktens regler for god presseskikk. Den som mener seg rammet av urettmessig avisomtale bes ta kontakt med redaksjonen. Pressens Faglige Utvalg (PFU) er et klageorgan som behandler klager mot pressen i presseetiske spørsmål. PFU holder til i Oslo, tlf: 22 40 50 40. Epost: pfu@presse.no

NATIONEN
www.nationen.no

Sjefredaktør/daglig leder: Mari Velsand, Direktenummer: 21 31 00 40, mari.velsand@nationen.no

Konst. nyhetsredaktør: Pernille Huseby, Direktenummer: 21 31 00 67, pernille.huseby@nationen.no

Konst. politisk redaktør: Kato Nykvist, Direktenummer: 913 22 017, kato.nykvist@nationen.no

Markeds- og forretningssjef: Victoria C. Schultz, Direktenummer: 21 31 44 41, victoria.schultz@nationen.no